Lars Ohly: Almedalstal 2011

Talare
Lars Ohly
Partiledare

Datum
7 juli 2011

Plats
Almedalen, Visby

Nu ska vi prata allvar. Ikväll kommer jag att tala om de stora utmaningarna och svåra frågorna, som kanske inte alltid har färdiga svar.

Vänstern har minskat i styrka och vi har haft svårt att finna vår plats i det nya politiska landskap som växer fram. Vänsterpartiets opinionssiffror ligger farligt nära fyraprocentsspärren, och vi har problem med vår trovärdighet, vårt tilltal och vår roll. Det är en kris som vi är medvetna om och arbetar för att övervinna.

Samtidigt är vi organisatoriskt starkare än på länge. Efter valet har tusentals nya människor blivit medlemmar i Vänsterpartiet. Vi har drivit en framgångsrik kampanj mot privatiseringar i vården. Lokalt arbetar fler medlemmar med fler och bättre aktiviteter. Vi visar att vi är välfärdspartiet, inte bara i ord utan också i handling.

Det är inte så att vi är utan inflytande. Utan vårt starka arbete mot riskkapitalbolagens utarmning av utbildningen skulle aldrig Jan Björklund fått för sig att börja ifrågasätta vinsterna i skolan. Utan våra kampanjer mot riskkapitalbolagens vinster i skatteparadis av svensk vård skulle frågan om ansvaret för skattepengar till vården knappast ha kommit upp på agendan.

Och vårt ifrågasättande av ekonomiska regelverk som inte tar hänsyn till arbetslöshet, miljöförstörelse eller sociala orättvisor börjar få genomslag även bland borgerliga ekonomer.

Det är en motsägelsefull tid vi lever i. Samtidigt som en del länder växer så det knakar kastas andra in i djupa kriser. De senaste veckorna har vi kunnat se en tragisk föreställning spelas upp i Europa. Grekland står på randen till konkurs och den krisen sprider sig snabbt till andra länder, som Spanien, Italien och Portugal.

Den europeiska unionen har visat sig från sin sämsta sida. Istället för verklighetsförankrade åtgärder driver man fram reformer som omvandlar den ekonomiska krisen till en politisk kris. När EU kräver nedskärningar och hårdare tag mot löntagarna växer missnöjet bland människor. I de länder som drabbats av krisen protesterar människor mot nedskärningar och privatiseringar. Den största delen av notan för krisen kommer vanligt folk att få stå för.

I några av de drabbade länderna har korruption och dåligt skötta statsfinanser bidragit till katastrofen, men genomgående är att de föreskrivna botemedlen förvärrar situationen och utarmar de offentliga finanserna.

EU:s svar har varit att hålla bankerna i stort sett skadefria, samtidigt som skattebetalarna får betala. Till det lägger man omfattande besparingskrav på länder som Irland och Grekland för att de ska komma ifråga för lättnader och avskrivningar. Det kan tyckas rimligt, men så som åtgärderna utformats drabbar de nästan uteslutande vanligt folk.

Det här är ett mönster som vi har kunnat se i andra delar av världen under lång tid. Många fattiga länder i andra delar av världen har drabbats av stenhårda krav på privatiseringar, avregleringar och besparingar för att komma ifråga för motta lån från IMF och Världsbanken. Lån som de har mycket liten chans att någonsin betala tillbaka. Men effekterna av privatiseringar och nedskärningar dröjer sig däremot kvar under lång tid.

Någon gång bör vi ställa oss frågan: varför är vinsterna alltid är privata, när skulderna ska vi betalas tillsammans? Det är inte rimligt, vare sig i Grekland eller här hemma eller någon annanstans.

Och nu lyfter folkpartiet åter frågan om att Sverige ska skippa kronan och i stället anslutas till Euron. Vilket sällsynt dåligt tajmat förslag. Det är som att klaga på värmen och gå direkt in i bastun med kläderna på.

Vi hade rätt om EMU, socialdemokrater och högerpolitiker hade fel. Ni var beredda att sälja ut vår möjlighet till en ränte- och valutapolitik utformad efter våra förhållanden och i stället få en ekonomisk politik anpassad till centraleuropa. Ni ville installera en termostat i Frankfurt som skulle styra elementen i såväl Cypern som Norrbotten. Ni var beredda att minska

demokratin i den europeiska integrationens namn.

Så, vad kan vi göra istället?

För det första måste vi stå kvar utanför Euron och minska beroendet av EU på alla områden. Vi kan skapa regler mot vårdslös utlåning och spekulation, i Sverige och internationellt. Vi kan låta bankerna betala åtminstone en del av det som bankkunderna och skattebetalarna förlorat. Vi kan göra det svårare att tjäna snabba pengar på riskfyllda investeringar. Vi kan bygga solidariska samhällen med stabila statsfinanser.

Om vi ser tillbaka tio år i tiden så kan vi se att en stark vänster har betydelse. I början på 2000-talet fanns då en levande och aktiv diskussion om globala orättvisor. Människor anslöt till Attac-rörelsen och krävde stopp för spekulationer och finansvälde. Ett ord som Tobin-skatt var en del av det politiska samtalet.

De frågor som diskuterades då är lika aktuella idag. Spekulationen fortsätter. Kriserna kommer. Motkrafterna finns där. Inom EU förs nu åter fram förslag om skatter på finansiella transaktioner. Många kräver att bankerna inte ska få fortsätta att vara några skyddade sektorer i samhället där vinster alltid tillfaller redan rika aktieägare medan fattiga skattebetalare får stå för förlusterna. Det är ett stort och svårt jobb att vända den debatten och få den att handla mer om demokratisk styrning och kontroll och mindre om marknadslösningar, avregleringar och utförsäljningar av gemensam egendom, men det går. Och det är vårt jobb att göra det.

I det sammanhanget vill jag gärna tala lite om praktisk solidaritet.

Just nu ligger tio fartyg i Aten och väntar på att få ge sig av med förnödenheter till befolkningen i Ship to Gaza.

Israels ockupation.

Greklands undfallenhet.

Internationell lag kränks, människor lider.

Vi visar vägen med solidaritet i praktiken. Allt stöd till Ship to Gaza och andra solidaritetsrörelser som faktiskt förändrar.

Sverige har förändrats. Klassamhället har ändrat karaktär, men

orättvisorna består. Fattigdomen ökar. Feminismen har tvingats tillbaka. De allra svagaste har drabbats hårt av utförsäkringar, nedskärningar och privatiseringar.

Allt detta förstärks av den regering vi har.

1,1 miljoner människor lever i fattigdom i Sverige idag.

Vart tionde barn växer upp i fattigdom.

Inkomstskillnaderna mellan kvinnor och män har ökat med nästan tusen kronor per månad sedan 2006.

Antalet kvinnor som som lever i fattigdom ökar, särskilt bland gruppen ensamstående kvinnor med barn. I den gruppen lever en fjärdedel under fattigdomsgränsen.

Den försämrade sjukförsäkringen har inneburit att 26 miljarder kronor har tagits från de sjuka. Det är ungefär lika mycket som gått till skattesänkningar för den rikaste tiondelen av befolkningen. I den senare gruppen är sju av tio män, medan sju av tio av de sjukskrivna är kvinnor.

Över 40.000 människor har slängts ut ur sjukförsäkringen. Inte för att de blivit friska, utan för att de varit sjuka för länge.

Istället för att bekämpa arbetslösheten har regeringen bedrivit en politik mot de arbetslösa. Ersättningarna har sänkts och avgifterna till a-kassan höjts. Långtidsarbetslösheten har ökat markant och fördubblats bland kvinnor.

Över 350.000 människor går arbetslösa i Sverige idag. Av dem är det bara tre procent som når upp till 80 procents a-kassa.

Tjugofemtusen människor tvingas arbeta i det som kallas Fas 3. Den som vägrar

förlorar sin ersättning och i värsta fall även socialbidrag. I praktiken anvisas man antingen meningslösa arbetsuppgifter som inte behöver utföras, eller så sätts man i ordinarie arbete utan riktig lön.

Deltider och otrygga anställningar leder till att kvinnor har sämre inkomster än män. Sämre inkomster leder i sin tur till lägre sjukersättning, a-kassa och pension. Så cementeras orättvisorna genom hela livet.

Att denna politik kan fortsätta beror i stor utsträckning på att alltför många accepterat ”den enda vägens politik”. Begreppet dök upp under den förra högerregeringen i början av 90-talet och nu har högern lyckats med att etablera synsättet att deras ekonomiska politik är den enda möjliga.

Socialdemokrater och miljöpartister gör sitt bästa för att skilja sig så lite som möjligt från regeringspolitiken. Om regeringen sänker skatten ett år så tycker S och Mp att det är rätt, men först ett år efteråt. Det som skiljer regeringens skattepolitik från socialdemokraternas och miljöpartiets är 12 månader.

När det behövs stora satsningar på järnväg och förnybara energikällor så sitter regeringen passiv med hänvisning till att staten inte får låna till investeringar. Och de andra partierna i riksdagen tiger still. Det tycks vara viktigare att försvara obegripliga regelverk än att faktiskt utforma en politik som minskar utsläppen av växthusgaser från transportsektorn.

Att vara ansvarsfull i politiken är viktigt. Vi i Vänsterpartiet tycker att det är ansvarsfullt att bekämpa fattigdomen i samhället, det är ansvarsfullt att minska klyftor, det är ansvarsfullt att bygga om Sverige i klimatsmart riktning – men det är ansvarslöst att försvara ekonomiska regelverk som förhindrar att politiska mål uppnås.

Vänsterpartiet vill inte lura människor. Vi påstår inte att alla kan få allt samtidigt.
De går inte att sänka skatter med hundra miljarder och tro att det inte får återverkningar på välfärdens kvalitet.
Vi vill utrota löneskillnader mellan män och kvinnor, vi vill avskaffa fattigdomen och satsa på massiv utbyggnad av järnväg, sjöfart och förnybara energikällor – och vi vill satsa på en välfärd för alla. Då måste vi också vara beredda att betala för det.

Varje år försvinner minst fyra miljarder skattekronor från svensk sjukvård. Det är pengar som blir går till privata vinster istället för att användas i vården. Man skulle kunna göra väldigt mycket nytta för de summorna. Till exempel skulle vi kunna anställa 10.000 sjuksköterskor.

En allt större del av de privata aktörerna inom skola, vård och omsorg, är numera riskkapitalbolag.

I debatten låtsas ibland borgerliga företrädare som att det är de små personalkooperativen som hotas av vänsterns politik.

Det är inte sant.

Det är de stora riskkapitalbolagen som äger vård- och utbildningskoncerner i Sverige som dominerar marknaden fullständigt och som aldrig betalar skatt i Sverige trots att de lever på skattepengar.

De privata vinsterna i vården är offentliga förluster för skattebetalarna. I Sverige får vem som helst köpa upp vård. Vi är nästan ensamma i världen om att ha det så. De som köper är företag som har som affärsidé att göra snabba och kortsiktiga vinster. De köper, blåser upp aktievärdet genom att avskeda personal och köpa andra företag. Sedan säljer de, tar pengarna, och går vidare mot nya kortsiktiga investeringsmål.

Att vården blir privat istället för gemensam får också andra konsekvenser. Privata vårdcentraler öppnar framförallt i rika bostadsområden där människor är mindre sjuka. Östermalm har fått fyra nya privata vårdcentraler sedan vårdvalet infördes. Men i Botkyrka har inget privat vårdföretag velat etablera sig. På det sättet ökar man orättvisorna ytterligare mellan rika och fattiga bostadsområden.

På senare år har det också skett en ökning av privata sjukvårdsförsäkringar. Om du har råd kan du numera betala en summa i månaden till ett försäkringsbolag och när du blir sjuk så har du en gräddfil till privat vård. Vi håller alltså på att få en sorts vård för rika och en annan sorts vård för fattiga i Sverige.

Ändå vann inte vi rödgröna valet.

Jag tror att det finns tre viktiga orsaker.

För det första har det funnits osäkerhet hos befolkningen efter en ekonomisk kris, och man har litat på regeringen som säger att vi har ridit ut stormen, har starka finanser och handfast kan styra landet.

Vänsterpartiet har en mer ansvarsfull och långsiktig politik. Vi lägger fullt finansierade förslag i riksdagen. Vi är måna om såväl ekonomisk som politisk stabilitet. Vi levererar en politik som det finns täckning för. Det måste vi bli bättre att tala om.

Vår politik innehåller inga ansvarslösa ofinansierade skattesänkningar, vi pytsar inte iväg skattepengar avsedda till vård och utbildning till riskkapitalbolag i skatteparadis.

För det andra har vi varit för dåliga på att tala om visioner. Slutsatsen blev att väljarna inte kunde se tillräckligt stor skillnad mellan alternativen, mellan höger och vänster, i svensk politik. Mycket har kommit att handla om en partiernas tävling i regeringsduglighet istället för ett val mellan olika ideologier.

Det är kanske den viktigaste lärdomen inför framtiden: ett regeringsalternativ från vänstern måste formulera en tydligare vision om framtiden som inger hopp om att Sverige faktiskt kan bli bättre för alla, inte bara för några. Om väljarna tror att den möjligheten faktiskt finns, kommer vänstern att växa.

För det tredje är förändringarna sådana att de försvårar för oss alla att vara solidariska. Den som någon gång går till en privat vårdcentral kan ju sägas bidra till privatiseringen av vården. Den som handlar på ett privatägt apotek ger sitt indirekta stöd till avregleringen.

Regeringens försämringar har lett till ett otryggare samhälle med större klyftor. Och i ett sådant samhälle rustar sig människor för ojämlikhet. Man ser om sitt eget hus och får svårare att leva solidariskt. Och har man väl betalt en egen sjukvårdsförsäkring för sin egen välfärd, då blir man också mindre angelägen om att betala skatt för att alla ska få en bra sjukvård.

Vänsterns uppgift är att återupprätta solidariteten i samhället.

Välfärd för alla handlar inte om välgörenhet. Det handlar om att bygga ett samhälle där ingen faller igenom, ett samhälle som håller ihop. Det handlar om att minska skillnader i levnadsbetingelser och att utrota fattigdomen. Alla ska veta och känna sig trygga med att hjälp och stöd finns där när behovet uppstår.

I och med valet 2010 har det politiska landskapet i Sverige förändrats.

De som växer upp nu kommer inte att ha någon relation till den tid då normaltillståndet i svensk politik var socialdemokratiskt regeringsinnehav, med eller utan stöd av Vänsterpartiet.

Det finns de som menar att en socialdemokrati som går till vänster minskar utrymmet för Vänsterpartiet. Jag tror precis tvärtom. Det är lättare att driva vänsterpolitik om det finns fler som står upp för minskade orättvisor i samhället.

En socialdemokrati som går åt höger minskar förutsättningarna för en radikal samhällsomvandling. Och om Vänsterpartiet följer efter mot mitten minskar utrymmet för en radikal och solidarisk politik ytterligare. Det är därför högern är så angelägen om att alla ska tycka likadant om ekonomiska regelverk som försvårar kamp mot arbetslösheten med mera. De vill minska utrymmet för oss som vill verklig förändring.

Idag är Vänsterpartiet ett självklart regeringsparti i en ny regering.

Så har det inte alltid varit.

Vi har länge talat om behovet av att växa och nå ut till fler, men och nödvändigheten av att det faktiskt sker har har ökat drastiskt.

Samhällsutvecklingen gör att vår roll växer. Vänsterpartiet har många tunga och viktiga uppgifter att ta tag i de närmaste åren. Det är områden där vi kan göra stor skillnad för många människor, och därför är vårt ansvar där extra stort.

Det är märkligt hur fort opinionen kan svänga i vissa frågor. Det var inte så många år sedan som Bo Lundgren och Göran Persson deklarerade att de var feminister. Vi var nog många som hade lite lustigt åt det då, men jag saknar den

tiden. Då var det ett självklart plus i kanten för partiledare att kalla sig feminister. Idag gör inte ens jämställdhetsministern det.

Det var inte så länge sedan som feminismen var en stark kraft i svensk politik. Sedan dess har debatten rullats tillbaka. Vi i Vänstern är den kraft som kan ändra på det. I valrörelsen fördes en ganska hätsk debatt om vårt krav på individualiserad föräldraförsäkring. Vi står fast vid den idén, och vi tror att en sådan förändring är bättre för både kvinnor och män. Det är fortfarande en ytterst modern och självklar reform om man vill få ett jämställt uttag av föräldraledigheten.

Vi behöver en nytändning i den feministiska debatten och grundligt debattera till exempel familjepolitik och våld i nära relationer. Vi behöver ta kvinnors rädsla på allvar. Vi behöver se alla de grundläggande problem med makt och underordning som vår vardag innehåller. Vi måste ännu tydligare lyfta fram orättvisor som drabbar kvinnor i form av lägre lön och mindre makt. Vi måste stå upp för rätten till heltid, för barnomsorg på obekväma tider och för höjda löner i kvinnodominerade yrken.

När jag blir tillfrågad om vad jag menar när jag säger att jag är feminist brukar jag använda den mest självklara definitionen: att jag inser att finns ett systematiskt förtryck grundat på kön, och att jag vill göra något åt det.

Men det handlar naturligtvis om mer än det. Feminismen är en frihetsrörelse. Och även om huvuduppgiften för ett feministiskt parti är kvinnofrigörelse, så känner jag starkt att jag själv har mycket att tjäna på det.

Jag vill vara pappa till mina barn med samma självklarhet som de flesta kvinnor är mammor. Jag vill göra min del, i hemmet och på jobbet. Jag vill göra rätt för mig. Jag vill vare inte sig gynnas ekonomiskt eller socialt samtidigt som kvinnor måste träda tillbaka.

Jag är stolt över att vi fortfarande står fast vid de idealen trots att vindarna i debatten har vänt, men jag är inte glad över att vi står så ensamma. Jag skulle gärna önska mig att fler partier tog de här frågorna på allvar. Men nu är det inte så. Och om ingen annan tänker göra jobbet, så får vi helt enkelt göra det själva.

Vi ska bygga allianser med den feministiska rörelsen utanför parlamentet. Den

har också försvagats av de senaste årens motgångar, men den lever och finns.

Vi ska vara en samlande kraft, och en röst i riksdagen för den feministiska rörelsen i Sverige.

I och med Sverigedemokraternas intåg i riksdagen brast en vall. Ett litet, högerextremt parti med rasistiska rötter har nu en stark maktposition i det parlamentariska systemet. Men den verkliga faran är inte det de säger och gör, utan andras anpassning till deras agenda. Det sista vi behöver är att debatten dikteras av Sverigedemokraternas verklighetsbeskrivning.

Vi känner väl till grogrunden för främlingsfientlighet och rasism. En politik som drar isär Sverige ökar segregationen och utanförskapet. Då skapas motsättningar där fattig ofta ställs mot fattig. Högerpolitiken är den viktigaste orsaken till att rasismen breder ut sig.

Den insikten är dock inte nog i sig själv. Vi behöver bemöta rasisternas argument, och säga nej till anpassningspolitiken. Vi ska stå upp för en human flyktingpolitik även när andra sviker.

Även denna fråga handlar i grunden om vilken slags människa man vill vara. Vill man låta sitt liv styras av hat och rädsla, eller vill man inse det självklara: att alla människor är lika mycket värda, och har samma rätt till trygghet och välfärd.

Rasismen är ett cancer i samhällskroppen. Den danska utvecklingen förskräcker. Där har till och med vänstern skärpt utvisningshoten mot invandrare och nu senast har Danmarks Reinfeldt – Lars Lykke Rasmussen – tillsammans med rasisterna i Danskt folkeparti förstärkt gränskontrollen mot Sverige och Tyskland. Rasisterna firar nya triumfer med sin isolationistiska politik. Här hemma har vi sett oroväckande tendenser hos framförallt folkpartiet när det gäller att stryka de främlingsfientliga medhårs.

Kampen mot rasismen kommer alltid att vara en av vänsterns viktigaste uppgifter.

Vänsterpartiet behöver alltså bli bättre på att formulera realistiska visioner om framtiden. Vi är bra på att reagera mot högerförslag – ja på det området är vi faktiskt överlägset bäst. Och vi har en förhållandevis hög trovärdighet om att vi

vill skapa ett bra samhälle på solidarisk grund. Men många tvivlar på att vi kan genomföra allt det där som många håller med oss om. Inte bara lösningar på de mest akuta problemen, eller för den delen luddiga drömmar om hur världen kan se ut när våra barnbarn är gamla. Snarare handlar det om hur vi ska kunna leva rikare och bättre liv tillsammans om 10-15 år. Det handlar om de där reformerna som vi vill genomföra inom 10-15 år längden, även om de inte står på dagordningen just nu.

Det handlar om sjukvården. Riskkapitalbolagen ska inte få styra över sjukvården. Vinstintresset leder fel. I stället måste vi satsa på förebyggande arbete och folkhälsoarbete. Vi måste se till så att fler kan utbilda sig inom sjukvården, framförallt till specialistsjuksköterskor. Och vi måste se till att antalet vårdplatser ökar.

Äldreomsorgen blir allt viktigare i ett samhälle som får en ökad andel äldre befolkning. Även där måste det förebyggande arbetet lyftas fram, men också en äldreomsorg som alla har tillgång till oavsett ekonomi och som vi alla kan känna oss trygga med.

Skolan och en jämlik utbildning är den kanske enskilt viktigaste frågan för att bryta ner klassamhällets effekter och ge fler frihet att forma sina liv efter egna drömmar och önskningar.

Men arbetslivet har också förändrats på ett sätt som stärkt de redan mäktiga och öppnat för utnyttjande av människor. Vi måste stärka kollektivavtalens ställning, öka anställningstryggheten och demokratisera arbetsplatserna.

Kortare arbetstid är ett bra exempel på en viktig reform som vi i vänstern snart är de enda som driver. Den viktigaste frågan just nu är snarare hur alla som vill ska få rätt till heltid, men i ett lite längre perspektiv är det en reform som på allvar skulle förbättra människors livskvalitet, och få stor påverkan på jämställdheten mellan kvinnor och män.

En ny industripolitik är helt nödvändig för att utveckla Sverige och stärka vår konkurrenskraft i framtiden. Sverige ska vara en industrination även i framtiden och ta ledningen i utvecklandet av klimatsmarta lösningar för industriproduktion. Då kan vi inte ha politiska ledare som snackar ner värdet på den svenska bilindustrin i stället för att visa minsta intresse för denna industris

överlevnad.

I grunden handlar det om att åskådliggöra att vi vill mer än att bara vinna nästa val. Vi vill göra Sverige till ett bättre land att leva i för lång tid framåt. Då räcker det inte med att bara åtgärda de allra mest akuta orättvisorna. Vi behöver en levande reformagenda som kan ge hopp och framtidstro.

Jag har hunnit se en del under mina år i politiken. Jag var med under framgångsåren ochunder nittiotalets vänstervåg. Jag har varit kvar under högervindarna som blåste efter det. Jag har sett Vänsterpartiet ligga en bra bit över tioprocentssträcket, och farligt nära fyraprocentsspärren.

Tiderna förändras, men den högervåg som vi nu har sett kommer inte att vara för evigt. Det finns mycket som tyder på att den nu redan är på väg att vända.

En sak har regeringen gjort mycket skickligt. Man har slagit in en kil mellan dem som har arbete och alla andra. Genom gigantiska jobbskatteavdrag har man ökat klyftorna i samhället, samtidigt som man skapat illusionen av att vanliga de som arbetare tjänar på borgerlig politik. Genom privatiseringar och utförsäljningar har ett fåtal blivit allt rikare medan vi andra blivit fattigare. Det är som att sälja matsilvret för att bjuda på middag.

Det är lätt att visa att det inte stämmer. Det är ett litet fåtal mycket välbeställda, företrädelsevis män, som tjänar på regeringens politik. De flesta andra förlorar. Frågan är bara hur mycket.

Men illusionstricket fungerar. Under valrörelsen lyckades högern skrämma upp väljarna med den rödgröna fastighetsskatten som bara omfattade drygt en procent av alla husägare. Trots det oroade sig mängder av människor som inte var i närheten av de fastighetsvärden som var aktuella för att själva få högre kostnader.

Samma sak med Rut-avdraget. Det skapar få, och väldigt dyra, arbetstillfällen. Det finns mycket bättre och effektivare sätt att få folk i arbete där det verkligen behövs. Och det utnyttjas nästan enbart av en försvinnande liten del av den svenska överklassen.

Vad regeringen har lyckats sälja in är inte konkreta åtgärder som faktiskt gör

livet bättre för vanligt folk. De har sålt drömmen om att alla ska kunna leva som överklassen. Alla ska ha städhjälp och privat sjukförsäkring och alla skatter ska sänkas. ingen ska betala skatt.

Det går naturligtvis inte. Men de där extra hundralapparna i jobbskatteavdrag – eller den där enstaka timmen städhjälp i månaden – skapar illusionen av att det kanske kan vara möjligt.

Det är det vi måste rikta in oss på. Drömmen om ett bättre liv måste kunna vara på riktigt. Vi måste formulera politiska visioner som inger hopp. Inte bara i termer av solidaritet och värdighet – utan konkret för våra väljare. De ska veta att de tjänar på Vänsterpartiets politik.

En vänster som alltid på alla plan syftar till att stärka demokratin och minska de skillnader som finns i makt över det egna livet och samhällsutvecklingen i stort mellan kvinnor och män, mellan anställda och kapitalägare och mellan fattiga och rika i världen.

En vänster som aldrig nöjer sig med att stå vid sidan av och tycka bra saker utan som är beredd att samarbeta med andra för at förändra verkligheten.

En vänster som aldrig överger sin socialistiska och feministiska övertygelse eller går mot mitten för att bli accepterad av den ekonomiska makten.

En vänster som starkast och tydligast tar ställning mot rasismen och aldrig medverkar till att normalisera eller legitimera främlingsfientlighet.

En vänster som är i grunden internationalistisk och solidarisk.

Den vänstern behöver vi vara många som är med och skapar.

Vänsterpartiet växer nu i medlemsantal. Du är välkommen du också.

Källa
Manuskript hämtat från svt.se (2025-10-28)

Taggar
Almedalen, Politiska tal, Vänsterpartiet

URI
https://www.svenskatal.se/tale/lars-ohly-almedalstal-2011